

[Arne Melchior]

jer sig om, meddele og melde, at CD er positiv. Det drejer sig om lovforslag nr. L 217, og det drejer sig om lovforslag nr. L 218 og tilmed om lovforslag nr. L 221.

Jeg har ikke tid til at gå i enkeltheder om dem alle sammen, men vil kun om lovforslag nr. L 221 om arbejdstilbud til ledige sige, at vi selvfølgelig er med ud fra nogle mere principielle betragtninger, som jeg straks skal komme ind på. Her vil jeg med det samme anmelde den skepsis, at vi ikke har alt for gode erfaringer med varigheden af de job, der på den måde bliver skabt. De pågældende bliver alt for ofte hurtigt ledige igen. Der er ligesom tale om en ind- og udslusning, en svingdørsagtig manøvre, som er god, så længe den varer, men som bestandig trænger sig yderligere på til nye foranstaltninger. Men selvfølgelig er vi med. Og hvorfor er vi med i disse principielle betragtninger? Det er, fordi CD, ligesom jeg er overbevist om at alle partier i denne sag er det, selvfølgelig vil medvirke til alle muligheder for at skabe arbejde, for at begrænse ledigheden, og for alt i verden vil vi ikke komme for skade at hindre bestemmelser og aktiviteter, der blot har spæde muligheder i sig for at skabe i det mindste nogle job. Derfor det positive, som er sagt hidtil.

Jeg skal så i al væsentlighed koncentrere mig om forslag til lov om jobskabelse, lovforslag nr. L 216, som er det nyeste i sin konstruktion, og som, selv om det kun angår ca. 15.000 af de ca. 75.000 job, arbejdsministeren med denne lov bunke håber at kunne kreere, er det forslag, han selv har lagt mest vægt på som det perspektivrige i de tanker, han selv og regeringen og mange andre har gjort sig.

Vi er vældig skeptiske over for lov om jobskabelse. Alene navnet »jobskabelse« bringer selve skabelsen, ikke sandt, i erindring, med alle niveauforskelle i ære. Der var jo altså en, som sagde: »Det blive lys«, og så blev det lys, og så skulle det blive en hel masse, og det blev det også. Jeg er bange for, at det her adskillige gange vil blive aften og morgen, at der vil gå én dag, at der vil gå én måned, at der vil gå halve år, uden at der egentlig er skabt noget nyt og noget værdifuldt og noget varigt.

Fru Lilli Gyldenkilde citerede § 1, og den indeholder jo allerede al frygten og alle forbeholdene. Det taler om arbejdspladser, som

ellers ikke vil blive oprettet, eller arbejde, som ellers ikke ville blive udført. Ja, det lyder kønt og dejligt. Når man ser i bemærkningerne til § 1, så finder man ikke nogen forklaring på det, vi ofte undervejs har spurgt om: hvordan vil man sikre sig, at de er nye? Hvordan vil man sikre sig, at der ikke er tale om udslusning af arbejdskraft den ene dag og indslusning nogle uger og måneder efter, fordi der nu er bundet 30 kr. i timen, altså cirka halvdelen af en god time-løn, til det job? Og værre endnu bliver det naturligvis, hvis det drejer sig om en ren omplaceing af job, ikke bare fra privatsektoren til privatsektoren, men også fra privatsektoren til den offentlige sektor.

Fru Lilli Gyldenkilde talte om, at venstres og konservatives ordførere havde vist frygt for glidning af grænser på det danske arbejdsmarked. Det er jeg slet ikke enig med fru Lilli Gyldenkilde i. Det, jeg har forstået venstres og konservatives ordførere var nervøse for, var, hvad nettovirkningen bliver. Det hjælper jo ikke, at der lægges nogle flere job over til kommunerne, hvis det bare er aktiviteter, der nedlægges i den private sektor, ikke fordi den ene i denne forbindelse skal gøres mere rigtig end den anden, men det er nettovirkningen, jeg i hvert fald føler meget stor bekymring over.

Der er en indbygget fristelse til omgæelse, nemlig ved at en arbejdsgiver sluser folk ud, opsiger dem, og nogen tid efter ansætter dem igen. Dette være ikke sagt som en mistænkeliggørelse af mennesker, der ansætter medarbejdere, men det er en gammel både moralsk og pædagogisk regel, at man ikke må lovgive på en sådan måde, at man frister menneskene stærkt til at omgå den bestemmelse, man just har indført.

Det andet, der trænger sig på ved læsning af § 1, er spørgsmålet om, at det skal være af samfundsmæssig værdi. Heller ikke her kan man ved læsning af bemærkningerne til denne paragraf finde ud af, hvordan man egentlig sikrer sig, at det er af samfundsmæssig værdi. Jeg har en mægtig god idé, som jeg vil benytte denne lejlighed til at lufte, og det er noget, der hedder en Storebæltsbro. Den vil være af blivende samfundsmæssig værdi, og det er en aktivitet, der ellers ikke vil blive udført. Lad os sætte den i gang. Hvis jeg var arbejdsminister, så ville jeg sætte den meget højt på min ønskeseddel.